

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 8

August 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Balonul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Mîntuit prin puterea lui Isus

Dece avem nevoie de Isus ?

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentrucă, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac”. Rom. 7, 18.

Apostolul Pavel cînd s-a privit în lumina vieții lui Isus, a exclamat aceste cuvinte: „nimic bun nu locuiește în mine”. Dacă fiecare ar face aceiași experiență ca și el, ar putea să ajungă la un alt rezultat decît acela la care a ajuns apostolul Pavel ?

„Inima care nu a căzut pe stîncă, se mîndrește cu sfințenia și cu bunătatea ei proprie. Oamenii doresc o religie care să le asigure mari demnități. Ei doresc să poată merge pe o cale atît de largă, încît să poată lua cu ei acolo și toate apucăturile lor... Iubirea de sine, iubirea lor de popularitate cum și plăcerea de a fi lăudați, îndepărtează pe

Mintuitorul din inima lor; și fără El, viața este slabă și tristă. Insa, locuirea lui Hristos în suflet este un izvor de bucurie. Căci pentru toți care îl primesc pe El, Cuvîntul lui Dumnezeu ajunge izvor de bucurie”.

„Niciunul dintre apostoli sau dintre profeți nu a pretins vreodată că ar fi fără păcat. Bărbații care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu și pe care I-a binecuvîntat cu lumină și putere divină, ei toți au mărturisit firea lor păcătoasă. Ei nu și-au pus încrederea în carne, nu au pretins că ar avea dreptatea lor proprie, ci s-au încrezut cu totul numai în dreptatea lui Hristos. Acelaș lucru se va petrece cu toți aceia care privesc spre Hristos”.

În legătură cu această experiență avem îndemnul: „Lu-

crați la desăvîrșirea mîntuirii voastre cu frică

și cutremur... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea". Filip 2, 12—13.

„Temeți-vă ca nu cumva eul vostru să se interpună între sufletul vostru și Domnul, care vrea să lucreze în voi. Temeți-vă ca nu cumva voința personală să pună piedici planurilor pe care Dumnezeu vrea să le aducă la îndeplinire prin voi. Temeți-vă de a vă pune încrederea în voința voastră proprie; feriți-vă de a trage mina voastră din mina lui Hristos, și să încercați să mergeți pe cărarea vieții fără continua prezență a Lui“.

Luminat prin Isus

„Nimeni nu poate prin el însuși să-și dea seama de greșelile sale. „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea: cine poate s-o cunoască?“ Ier. 17,9. Buzele pot mărturisii o sărăcie cu Duhul, pe care însă inima n-o cunoaște. Vorbind lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima poate că se mândrește cu închipuirea că e umilită și se laudă cu propria-i dreptate. Numai pe o singură cale poate fi obținută o adevărată cunoștință despre sine, și anume privind la Hristos. Dacă am privi asupra curățeniei și desăvârșirii Lui, am vedea slăbiciunea, sărăcia și defectele noastre, așa cum sînt de fapt. Ne vom vedea atunci pierduți și fără speranță, îmbrăcați în veșmintele îndreptării personale, asemenea oricărui păcătos. Ne vom da seama că dacă vom fi odată mîntuiți, aceasta nu se va întîmpla prin bunătatea noastră, ci prin harul infinit al lui Dumnezeu“.

„Domnul spune: „Pentru că tu zici: „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic,“ și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol: te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești: și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă, rușinea goliciunii tale: și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi“. Apoc. 3, 17,18.

Prin credința, care este aurul cel curat, ajungem la o viață asemenea lui Isus. Cum va arăta comunitatea aceea, ai cărei membri sînt asemenea Lui? „O comunitate poate să fie cea mai săracă pe pămînt, poate să fie lipsită de atracție în cele din afară: dar, dacă membrii ei au principiile din caracterul lui Hristos, ei vor avea în suflet bucuria Lui. Ingerii se vor uni cu ei în serviciul lor divin.

Noi am fost răscumparați cu un mare preț. Numai din mărimea acestui preț de răscumpărare putem înțelege rezultatele lui. Pe acest pămînt udat de lacrimile și sîngele Fiului lui Dumnezeu, trebuie să crească fructele prețioase ale Paradisului. În viața copiilor lui Dumnezeu adevărurile Cuvîntului Său trebuie să se arate în toată slava și minunăția lor. Prin Biserica Sa Hristos vrea să-și arate caracterul și principiile Impărăției Sale“.

Mîntuit prin Isus

„În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și pricepere“. Efes. 1,7,8.

„Hristos S-a jertfit pe Sine și corpul Său a fost frînt spre a răscumpăra moștenirea lui Dumnezeu și spre a da omului o nouă ocazie de a fi mîntuit. „De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.“ Evrei 7,25. Prin viața Sa nepătată, prin ascultarea Sa, prin moartea Sa pe crucea de pe Golgota, Hristos a mijlocit pentru omenirea pierdută. Și acum, căpetenia mîntuirii noastre mijlocește pentru noi nu ca un simplu petiționar, ci ca un biruitor care cere drepturile biruinței Sale. Jertfa Lui e desăvîrșită, și, ca Mijlocitor al nostru, El își îndeplinește lucrarea aleasă de Sine însuși, ținînd înaintea lui Dumnezeu cădelnița cu propriile Sale merite nepătate, cum și cu rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Insoțite de mirosul plăcut al dreptății Sale, ele se înalță la Dumnezeu ca mireasmă bine primită. Jertfa Domnului e primită în întregime, și iertarea acordată acoperă toată greșala.

„Noi putem să depunem păcatele și durerile noastre la picioarele Sale, căci El ne iubește. Fiecare privire și cuvînt al Lui ne invită să ne încredem în El.“

„Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice păcat“. I Ioan 1,9. Iubite cetitor, ai făcut zilnic această experiență cu Isus? Ai simțit că ești iertat și liberat de păcat? Sau poate nu ai avut suficientă putere să te apropii de Mîntuitorul, să vorbești cu El și să-I mărturisești păcatul tău? Dacă nu ai avut curajul, sau ai fost lipsit de putere, dacă puterea firii nerenăscute te-a oprit de la o biruință totală, poți veni înaintea Lui, îngăduindu-l numai a face El lucrarea pe care tu singur nu o poți face. Este de ajuns să-I spui: „Doamne, ia-mi inima: căci eu nu pot să o dau. Ea este a Ta. Păstrează-o curată fiindcă eu nu pot să o păstrez pentru Tine. Salvează-mă în ciuda mea însumi și a eu-lui meu slab și neasemenea lui Hristos. Modelează-mă, șlefuește-mă, ridică-mă în sfere curate și sfinte, unde bogatul fluvii al iubirii Tale poate inunda sufletul meu“.

„Aceia care cred pe Hristos pe cuvînt și-l predau sufletul lor ca El să-l păstreze, și viața lor ca El să o conducă, vor afla pace și liniște. Nimic din lume nu poate să-i întristeze cînd Isus îi înveselește. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cît ne aflăm mai mult în cerul strălucirii cu atît și chiar cu mult mai mult ni se va desfășura slava în fața noastră, și cu cît vom cunoaște pe Dumnezeu

(continuare la pag. 4)

Inaltul privilegiu al rugăciunii

Dumnezeu vorbește cu noi prin fapte, prin Cuvîntul Sfințelor Scripturi, prin providența Sa, cînd ne dă de toate, și prin continua influență a Spiritului Său. Dar aceasta nu este de ajuns; și noi trebuie să vorbim cu Dumnezeu și să-l deschidem inimile noastre. Pentru ca să avem adevărată viață spirituală și putere morală, noi trebuie să stăm în continuă legătură cu Tatăl nostru din ceruri. Inimile noastre pot să se simtă atrase către Dînsul; mintea noastră poate că se gîndește la faptele Sale, la bunătatea Sa și la bogatele Lui binecuvîntări; aceasta nu înseamnă însă o deplină comunicare cu Dumnezeu. Ca să comunicăm cu Dumnezeu, trebuie să ne adresăm Lui și să vorbim cu El privitor la viața noastră de toate zilele.

În rugăciune noi deschidem inima noastră lui Dumnezeu ca unui prieten. Aceasta nu pentru că ar fi de trebuință, să facem cunoscute lui Dumnezeu lipsurile noastre, ci pentru ca noi să ajungem în stare a-L putea primi în inima noastră. Rugăciunea nu-L scoboară pe Dumnezeu jos la noi, ci ne înalță pe noi sus la Dînsul.

Cînd Hristos fu pe pămînt, El învăță pe ucenicii Săi, cum să se roage. El le spunea, să aducă zilnic înaintea lui Dumnezeu trebuințele lor și să arunce toate grijile asupra Lui. Asigurarea dată lor atunci, că rugăciunile le vor fi ascultate, își are aceeași valoare și pentru noi.

Isus însuși, cînd a fost aici între oameni, se ruga foarte des. Mîntuitorul nostru, luînd asupra-și lipsurile și slăbiciunile noastre, trebuia să implore, să ceară și să caute la Tatăl noui provizii de putere, cu care să fie înarmat pentru împlinirea datoriei și pentru biruirea ispitelor. El este exemplul și modelul nostru în toate. Domnul este fratele nostru de suferințe, „ispitit fiind în toate asemenea nouă”; dar fiind fără de păcat. El se oprea, îngrozit, de la orice rău și suferea lupte și chinuri sufletești în această lume de păcate. Isus ca om, făcu din rugăciune o imperioasă necesitate și un mare privilegiu. El primea putere și bucurie în rugăciunile, care îl legau cu Tatăl. Și, dacă Mîntuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, simțea atît de mult trebuința de a se ruga; cu cît mai mult ar trebui noi, acești oameni slabi și păcătoși, să simțim trebuința de a ne ruga într-una cu căldură.

Tatăl nostru din ceruri așteaptă să poată vărsa asupra-ne toate binecuvîntările Sale. Acesta este privilegiul nostru, de a putea bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. E lucrul foarte de mirare, că nu ne rugăm decît foarte puțin. Dumnezeu e totdeauna gata și bucuros, să asculte rugăciunea din inimă a celui mai de jos din copiii Săi: și totuși cît de greoi și îndărătnici suntem, cînd e vorba să facem cu-

noscut lui Dumnezeu trebuințele noastre. Ce vor fi zicînd îngerii din ceruri despre noi, acești credincioși slabi și supuși la atîtea ispite, către cari inima nespuse de iubitoare a lui Dumnezeu se pleacă atît de doritoare și gata să le dea mai mult decît ei cer și gîndesc; dar totuși acești oameni rugîndu-se atît de puțin și avînd atît de slabă credință? Ingerii găsesc o mare plăcere în a se pleca înaintea lui Dumnezeu și a fi aproape de El. Rămînerea în continuă legătură cu Dumnezeu ei o socotesc drept cea mai înaltă bucurie; și tocmai fiii acestei lumi pămîntești, cari au atîta nevoie de ajutorul, pe care numai Dumnezeu li-l poate da, tocmai ei se simt mulțumiți fără lumina Spiritului Sfînt și fără siguranța continuei prezențe a lui Dumnezeu cu noi.

Intunecul celui rău învăluie pe cei cari neglijează rugăciunea. Șoaptele ispititoare ale vrăjmașului îi amăgesc spre păcat; și toate acestea se întîmplă, pentru că ei nu se folosesc de înaltul privilegiu al rugăciunii. De ce ar fi copiii lui Dumnezeu atît de pregetători a se ruga, bine știind, că rugăciunea este cheia cu care credinciosul poate deschide tezaurele cerului, din cari să primească toate darurile și binecuvîntările bogate ale Atotputernicului? Fără rugăciuni stăruitoare și neconținută veghere, noi suntem expuși primejdiei de a ajunge nepăsători și neglijenți și de a ne abate de la calea dreptății. Satana, dușmanul nostru, caută mereu să pună piedici în calea spre tronul harului, ca să nu facem rugăciuni serioase și pline de credință și să nu dobîndim harul și puterea de a ne împotrivi ispitelor.

Sunt anumite condiții de îndeplinit, ca Dumnezeu să asculte rugăciunile noastre. Cea dintîi este, ca noi să simțim nevoia de ajutorul lui Dumnezeu. El a dat făgăduința: „Vărsa-voi ape peste cel însetat, și fluvii peste locul uscat”. (Isa. 44,3.) Cei înflămînziți și însetoși după dreptate, cari doresc după Dumnezeu, pot să fie siguri, că vor fi săturați. Inima trebuie deschisă, spre a primi influența Spiritului, căci altfel nu poate veni binecuvîntarea lui Dumnezeu.

Marea noastră nevoie de ajutor este ea însăși un argument, care pledează în modul cel mai elocvent în favoarea noastră. Totuși noi trebuie să căutăm pe Dumnezeu și să strigăm către El, pentru ca El să facă toate pentru noi. Domnul însuși ne zice: „Cereți și vi se va da.” Și „Cel care nu cruță nici chiar pe însuși Fiul Său, ci îl dăte pentru toți, cum nu ne va dărui cu Dînsul toate?” (Mat. 7,7; Rom. 8,32.)

Dacă există vre-o răutate în inima noastră, sau dacă mai stăruim într-un anumit păcat bine cunoscut, atunci Domnul nu ne va asculta; dar

rugăciunea inimii căite și zdrobite este totdeauna ascultată. Dacă reparăm nedreptățile, pe cari știm că le-am săvârșit, putem fi încredințați că Dumnezeu va împlini cererile noastre. Propriile noastre merite nu ne recomandă de loc bunăvoinței dumnezeiești, ci numai meritele lui Hristos sunt scăparea noastră; dar noi trebuie să împlinim condițiile cerute, ca să putem fi primiți de Dumnezeu.

O altă însușire a rugăciunii cu efect, este credința. „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că El răsplătește pe cei ce îl caută.“ (Ebr. 11,6.) Isus zise ucenicilor Săi: „Toate câte doriți, când vă rugați, credeți că le-ați primit, și le veți avea“. (Marcu 11,24.) Urmăm noi însă după acest cuvânt al Domnului?

Făgăduința aceasta este cuprinzătoare și nelimitată și Cel care a dat-o este credincios și atotputernic. Dacă noi nu primim chiar lucrurile dorite și la timpul dorit, trebuie totuși să credem, că Dumnezeu aude și va răspunde. Noi suntem atât de greșiți și scurți la vedere, încât cerem uneori lucruri, cari nu ar fi spre binele nostru; dar Tatăl nostru ceresc pentrucă ne iubește ne dă lucrurile cari sunt spre binele nostru, și pe care noi înșine le-am dori dacă ochii noștri s-ar lăsa luminați de Spiritul Sfânt, ca să vadă realitatea. Când pare că rugăciunile noastre nu sunt ascultate, noi să ne ținem tare de făgăduințele minunate: căci timpul răspunsului va veni cu siguranță, și vom primi binecuvântarea cea atât de necesară. Dar a pretinde, ca rugăciunea să fie împlinită chiar în felul dorit de noi, aceasta ar fi din parte-ne o îndrăzneală necuvenită. Dumnezeu este prea înțelept, ca să poată face ceva greșit, și este prea bun, ca să oprească vreun bine celor ce umblă în dreptate. Deaceia să vă încredeți în El din toată inima, chiar când vedeți că El nu răspunde imediat la rugăciunile voastre. Intemeiați așteptarea voastră pe sigura Lui făgăduință care zice: „Cereți, și vi se va da!“ (Mat. 7,7.)

Dacă ne lăsăm influențați de îndoelile și de temerile noastre, sau dacă umblăm să găsim înșine soluția în lucrurile, pe cari nu le vedem lămurit, înainte de a avea deplină credință; atunci greutățile și încercăturile vor ajunge și mai mari. Dar, dacă noi venim la Dumnezeu, așa cum suntem, dându-ne seama de neputința noastră și de nevoia pe care o avem de ajutorul Lui, și dacă în credință umilă și încrezătoare facem cunoscut dorințele noastre lui Dumnezeu, care vede toate creaturile Sale și le guvernează pe toate cu voința și cu cuvântul Său: atunci El va asculta strigarea noastră, și va lumina inimile noastre. Rugăciunea sinceră ne aduce în de-aproape legătură cu inima Atotputernicului Tată. Chiar dacă în momentul acela noi nu vedem, cum fața Mântuitorului nostru se pleacă spre noi cu nespuse milă și iubire, totuși ast-

fel se petrec lucrurile. Poate că noi nu simțim mina Sa, dar ea totuși este asupra-ne cu multă iubire și bunătațe.

Când venim să cerem iertare și binecuvântare de la Dumnezeu, atunci să avem un spirit iubitor și iertător în inimile noastre. Cum ne-am putea ruga, „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (Mat. 6,12) dacă noi nutrim un spirit neiertător? Dacă așteptăm, ca rugăciunile noastre să fie auzite, trebuie atunci și noi să iertăm altora tot astfel și tot în aceeași măsură.

Stăruirea în rugăciune este deasemenea o condiție, ca rugăciunea să fie ascultată. Noi trebuie să ne rugăm totdeauna, ca să creștem în credință și în experiența vieții creștine. Noi trebuie să fim „stăruitori în rugăciune“, ca „să stăruim în rugăciune, veghind într-însa cu mulțumire“. (Rom. 12,12; Col. 4,2.) Petru, îndeamnă pe credincioși: „Cumpătați-vă deci, și treziți-vă spre rugăciune.“ (1 Petru 4,7.) Pavel ne spune: „În orice, prin rugăciune și prin cereri să fie aduse la cunoștință cu mulțumire cererile voastre lui Dumnezeu.“ (Fil. 4,6.) „Iar voi iubitorilor“, zice Iuda „rugându-vă în Spiritul Sfânt, păstrați-vă în iubirea lui Dumnezeu“. (Iuda 20,21.) Rugăciunea continuă este legătura neîntreruptă a sufletului cu Dumnezeu, așa, că viața lui Dumnezeu se revarsă în viața noastră, și curățenia și sfințenia vieții noastre se înalță înapoi la Dumnezeu, ca miros bine plăcut.

E nevoie, să fim silitori la rugăciune; să nu ne lăsăm prin nimic împiedicați de la aceasta. Dați-vă toată silința, să păstrați neîntreruptă legătura între Isus și sufletul vostru. Căutați ocazia de rugăciune, oriunde ea s-ar oferi. Cei cari într-adevăr caută strânsa legătură cu Dumnezeu, vor lua parte regulat la adunările pentru rugăciune, își vor îndeplini în mod credincios datoriile lor, și în mod zelos și serios vor culege pretutindeni binecuvântările oferite. Ei vor folosi orice ocazie, ca să se așeze acolo, unde pot primi razele luminii cerești.

(va urma)

Mîntuit prin puterea lui Isus

(urmăre de la pag. 2)

mai mult, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. În timp ce împreună cu Isus trecem prin viața aceasta, putem fi umpluți cu iubirea Lui și mulțumiți de prezența Lui“.

„Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeuul tău de tine. Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine“. Zef. 3,17; Isa. 62,5.

* ȘT. NAILESCU

Legea morală a celor zece porunci și harul lui Dumnezeu pot exista și lucra împreună?

1. Pentru ce trebuie lămurită această întrebare?

Învățătura credinței, care mintuește, este în sine foarte clară, și ar putea fi înțeleasă ușor de inimile sincere, dacă n-ar fi apărut pe lume — pe lângă explicațiile drepte — și multe răstălmăcirii. Acestea nu datează de ieri — de altăieri; ci își au origina încă de la începutul lumii, din paradis. Atunci, primilor oameni le spusese Dumnezeu un cuvânt clar, le dăduse o poruncă foarte lămurită. A venit însă Satana, să aducă îndoială, asupra originii Cuvântului poruncii, sau asupra înțelegerii aceluia Cuvânt. „Să fi zis Dumnezeu așa?”, a întrebat șarpele întii. Iar după ce Eva și-a arătat convingerea, că Dumnezeu așa a zis, și că — deci — Cuvântul este al lui Dumnezeu; atunci Satana a început a face speculații asupra felului, cum trebuie înțeles acel Cuvânt.

Metoda aceasta satanică a prins chiar atunci, față de ființe necăzute în păcat.

Mai lîrziu ea avea să aibă cu atît mai mult succes, cînd ne gîndim, cum s-au schimbat oamenii în rău după păcătuire. Eclesiastul zice în privința aceasta:

„Iată, aceasta am găsit: că Dumnezeu a făcut pe oameni curați la inimă (sinceri, drepti); dar ei umblă cu multe șiretenii.” Ecl. 7,29.

Aceasta este cauza, pentru care se produc răstălmăcirile, și pentru care ele sunt primite și crezute. Apariția lor pe lume a fost chiar prezisă de Domnul, pentru ca oamenii să știe, să se ferească. De aceea Sf. Apostol Pavel a profetizat în Fapte 20,29.30: „Dintre voi (dintre Episcopi) se vor ridica lupi grozavi... bărbați învățînd lucruri sucite (Biblia franceză și engleză zice: Oameni cu vorbire perversă), ca să tragă după dinșii pe ucenici”. De aceea s-au format fel de fel de grupuri și secte, pentru că oamenii n-au urmat sfatul Domnului, cînd a zis, că — în ale credinței — să crezi și să faci așa: „Cum stă scris”; „Cum citești tu”.

2. O altă cauză a răstălmăcirilor de texte este arătată de Sf. Apostol Petru

Intr-adevăr, Sf. Apostol Petru, vorbind despre Epistolele lui Pavel, zice:

„După cum și iubitul nostru frate Pavel v-a scris, potrivit înțelepciunii date lui, cum v-a scris și în toate epistolele sale... în care epistole sunt unele greu de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le întortochiază, ca și pe celelalte Scripturi, spre propria lor pierzare”. 2 Petru 3,15.16.

Acî este vorba despre neștiutori și neîntăriți-nestabilizați în ale credinții.

În privința aceasta, chiar Luther se plîngea

pe vremurile sale de acest mare rău pe lume: Sînt — zicea Luther — două domenii, în care mulți neștiutori, chiar și babele, cred că se pricep, să învețe pe alții și să le dea sfat! Aceste două sînt: domeniul medicinei, și domeniul credinței. Babele chiar doctoresc pe mulți; și mulți nepricepuți se cred capabili, să dea sfaturi în ale credinței.

3. Firii păcătoase nu-i surîde și nu-i place, să se supună Legii lui Dumnezeu

Dacă punem la socoteală faptul, că — așa cum spune Sf. Apostol Pavel — firii păcătoase nu-i place să se supună Legii lui Dumnezeu; să pricepem atunci, de ce unii dintre credincioși caută să ocolească înțelegerea cea dreaptă și calea, care duce la ascultarea de Dumnezeu și la păzirea poruncilor Sale. Vezi Epistola Romani 8,5-8.

Mai adăugăm la aceasta și cele spuse de Sf. Apostol Pavel despre timpurile din urmă, cînd zice:

„Predică Cuvîntul... căci va veni un timp, cînd nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci după ale lor poftă își vor grămădi învățatori gîdilați fiind la auz; și de la adevăr își vor întoarce auzul, dar se vor abate la istorisiri închipuite”. 2 Tim. 4,2-4.

Dacă ținem seama și de faptul, că multe din „lucrurile sucite” „și din istorisirile închipuite” despre învățătura Domnului, pe care le cred unii, au o vechime milenară, sau de cel puțin cîteva sute de ani; — atunci înțelegem foarte bine, de ce trebuie să ne ocupăm serios de cunoașterea adevărului evanghelic pentru noi.

În deosebi teoria, că harul desființează Legea, și că, dacă sîntem sub har, nu mai stăm sub obligația de a ține Legea Morală a celor zece porunci, este o teorie foarte amăgitoare pentru mulți din ziua de azi, care nu sînt de loc voinși să ducă slujirea credinței, ci mai degrabă primesc o cale mai ușoară.

4. Răstălmăcirea unor cuvinte din Epistolele Sfîntului Apostol Pavel

Auzirăm la paragraful 2, cum însuși Sf. Apostol Petru scrie, că în Epistolele Sf. Apostol Pavel, „sunt unele greu de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc spre propria lor pierzare”. Una din afirmațiile cele pentru unii greu de înțeles ale Apostolului Pavel este cea în legătură cu tema noastră, și pe care o găsim în Rom. 6,14 — unde zice:

„Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”.

La aceasta, cei neștiutori mai adaugă și alte cuvinte din Scripturi, ca de exemplu:

„Legea și Profetii pînă la Ioan; de atunci se

vestește împărăția lui Dumnezeu și fiecare, prin stăruință, pătrunde în ea". Luca 16,16. Sau, cum traduce Cornilescu:

„Legea și Profetii au ținut pînă la Ioan"... Apoi alt cuvînt, care zice:

„Legea fu dată prin Moise; harul și adevărul veni prin Isus Hristos". Ioan 1,17. De asemenea, cuvîntul:

„Căci sfîrșit al Legii este Hristos spre îndreptățire oricui, care crede". Rom. 10,4. Cîț și celalt cuvînt, care zice:

„Dumnezeu ne-a făcut slujitori ai unui legămînt nou, nu al literei, ci al spiritului; căci litera omoară, dar spiritul dă viață". 2 Cor. 3,6.

5. Discuții în legătură cu începutul Legii și al harului

Aceste texte, rătălmăcite de necunosători, pun în discuție data, de cînd a existat Legea celor zece porunci, și cîț avea să dureze. Ea este cunoscută și sub numele de „Legea morală". Despre ea, rătălmăcitorii susțin, că a fost dată abia pe Muntele Sinai, și n-a existat mai înainte; și mai spun, că Legea morală a celor zece porunci a ținut numai pînă la Domnul Hristos. De atunci — zic ei — Legea s-a desființat iar credincioșii Noului Testament sunt sub har; iar nu sub Lege, fiind scutiți de obligația, de a mai ține seama de Lege și de litera ei, sau de a mai păzi poruncile.

Ei zic: Legea celor zece porunci a fost obligatorie numai pe timpul Vechiului Legămînt. Domnul Hristos, venind, a desființat Vechiul Legămînt, și a desființat și Legea celor zece porunci, căci — zic ei — chiar stă scris:

„Căci preoția fiind schimbată, este de neapărată trebuință să se facă și o schimbare a Legii". Evrei 7,12.

Rătălmăcirea aceasta dă loc la înțelegerea greșită, că a fost pe lume un timp, și anume cel dinainte de Noul Legămînt, — în care a existat numai Legea cu litera ei, fără să fi existat sau să fi fost cunoscută și existența harului. Iar, după aceea, adică după încheierea Noului Legămînt, avea să existe numai harul, — Legea morală a celor zece porunci fiind desființată și încetînd de a mai fi obligatorie.

6. De cînd există Legea morală a celor zece porunci? De cînd există harul? A fost vreun timp, cînd să fi existat una fără alta?

Cît timp va dura fiecare din ele?

Biblia ne spune în diferite locuri, că Dumnezeu este veșnic: din veci pînă în veci. În Biblia franceză, unii traducători au folosit cuvîntul acesta, spre a numi pe Dumnezeu: „L'Eternel", adică „Cel Veșnic".

Dumnezeu a avut și are din veci pînă în veci caracterul Său minunat, neschimbat, cunoscut oamenilor și ființelor inteligente, create de Dumnezeu. Trăsătura de caracter a lui Dumnezeu, care a impresionat și impresionează în deosebi chiar pe îngerii de cel mai înalt rang, care sunt la tronul lui Dumnezeu, este marea și înfricoșă-

toarea sfințenie a lui Dumnezeu. De aceea, îngerii de la tronul lui Dumnezeu cîntă fără repaus zi și noapte:

„Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul Sabaot!" — Apoc. 4,8.

Această sfințenie este atît de teribilă, încît Profetul lui Dumnezeu, Isaia, dus în viziune la tronul lui Dumnezeu, a strigat îngrozit: „Vai mie! Sunt pierdut! Căci eu sunt om necurat... și locuiesc în mijlocul unui popor necurat... și ochii mei au văzut pe Domnul Dumnezeu Oștirilor... Atunci zbură spre mine unul din Serafimi, avînd în mina sa un cărbune aprins, ce-l luase cu cleștele de pe altar. Și-l atinse de gura mea, și zise: Iată, atingîndu-se acesta de buzele tale, nelegiuirea ta s-a depărtat și păcatul tău a fost ispășit (expiat, iertat)." Isa. 6,5—7.

7. Sfințenia lui Dumnezeu descoperită în Lege
Sfințenia aceasta mare a lui Dumnezeu nu este o noțiune abstractă. Ea a fost făcută cunoscut oamenilor și ființelor inteligente, și chiar era necesar să o cunoască. Pentru că, cei ce vor să vadă pe Dumnezeu și să locuiască cu El, trebuie să fie sfinți ca El. Atunci trebuie să cunoască regulile, normele și principiile acelei sfințenii. Dumnezeu a făcut cunoscut aceste norme și principii în legile, pe care le-a dat oamenilor căzuți în neascultare și în păcate. Chiar în acele legi, Domnul zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru: deci sfințiți-vă și fiți sfinți; „căci Eu sunt sfînt". Lev. 11,44.

Chiar cuvîntul acesta, care îndeamnă la sfințire, a fost rostit de Dumnezeu la sfîrșitul legii, care poruncește oamenilor, să nu mănînce carne de animale „necurate", ca astfel să nu se întineze, să nu-și necurățească nici corpul, nici singele și nici sufletul lor. Dacă legea cu privire la mîncări și băuturi urmărea sfințirea oamenilor prin păzirea ei: cu cît mai mult urmarea aceasta Legea aceea, care este prin excelență Legea sfințeniei și a sfințirii de sine, care se și numește „Legea morală a celor zece porunci".

Aceasta este Legea, despre care Sf. Apostol Pavel zice:

„Astfel dar Legea este sfîntă, și porunca este sfîntă și dreaptă și bună"... „Căci știm, că Legea este spirituală; dar eu sunt de carne vîndut sub păcat"... „Păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege; căci pofta n-o știam, dacă Legea nu mi-ar fi zis: Să nu poftesci!" — Rom. 7, 12. 14. 7.

Ceeace a despărțit și desparte pe om de Dumnezeu, este păcatul. Păcatul este cunoscut din Lege; căci „Păcatul este călcarea Legii". 1 Ioan 3, 4. Pentru ca omul să poată ajunge la Dumnezeu și să poată rămîne la tronul lui Dumnezeu, el trebuie să fie curățit de păcatul și de păcatele din el. Dar omul nu se poate curăți singur.

„Căci chiar și cu silitră de te-ai spăla, și chiar dacă ai da cu multă sodă: păcatul tău

tot ar rămâne scris înaintea Mea, zice Domnul, Dumnezeu". Ier. 2, 22.

„Au poate Etiopianul să-și schimbe pielea, sau un leopard (pantera) să-și schimbe petele sale? Atunci veți putea și voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul". Ier. 13, 23.

„Căci știu în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în carnea mea; pentru că am voința, să fac binele, dar n-am puterea să-l fac".

„Fiindcă, după omul din lăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu. Dar văd în mădulele mele o altă lege, care se luptă împotriva Legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în membrele mele". Rom. 7, 18, 22-25.

În cuvintele acestea inspirate este arătată clar situația înaintea lui Dumnezeu a omului păcătos din fire, având din naștere porniri păcătoase în membrele, în mădulele sale. Cum poate el fi curățit lăuntric, așa ca să ajungă să slujească lui Dumnezeu și să țină Legea lui Dumnezeu și cu mintea și cu corpul? — Pavel ne spune, când zice: „Mulțumesc lui Dumnezeu: Prin Isus Hristos, Domnul nostru!" Adică, prin Domnul Isus putem fi curățiți în minte, în cugete și în simțiri, ca să fim schimbați din oameni firești în oameni spirituali, ca să putem ține Legea morală: „Căci Legea este spirituală; dar eu sunt de carne, vindut sub păcat". Aceasta o face cu noi Domnul Isus, prin harul Său, prin iubirea Sa, prin Spiritul Său. Domnul ne schimbă, și ne renaște prin credință. Căci chiar așa stă scris:

„Pentru că și noi eram altă dată nepricepuți, neascultători, rățaciți, slujind poftelor și feluritelor plăceri, petrecind viața în răutate și pizmuire, vrednici să fim urâți și urindu-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea și iubirea de oameni a Mîntuitorului nostru Dumnezeu, atunci El — nu pentru faptele din dreptate, pe care le-am făcut noi — ci după a Sa milă ne-a mîntuit, prin baia nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt, pe Care L-a turnat peste noi cu bogăție, prin Isus Hristos Mîntuitorul nostru, pentru ca, îndreptățiți fiind prin harul Lui, să ne facem, potrivit nădejzii, moștenitori ai vieții veșnice". Tit 3, 3-7.

„Pentru că, fiind noi morți prin greșelile noastre, Dumnezeu ne-a făcut vii cu Hristos — căci prin har suntem mîntuiți... Pentru ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mîntuiți prin credință. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem făptura (opera) Lui, zidiți fiind în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care mai înainte le-a pregătit Dumnezeu, ca noi să umblăm în ele". Efes. 2, 5-10. Ce fel de fapte bune cere Dumnezeu?

„Atunci s-a apropiat de Isus un om și l-a zis: „Învățătorule, ce lucru bun să fac, ca să am viața veșnică?" Iar Isus zise: „Ce Mă întrebi despre lucru bun? Unul este cel bun: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!" — Mat. 19, 16.17.

Va să zică: Faptele bune pregătite de Dumnezeu și cerute de Domnul Hristos omului, pentru ca să poată intra în viața veșnică, la tronul lui Dumnezeu, sunt fapte de păzirea poruncilor Legii morale, la care păzire omul nu poate ajunge prin putere proprie, ci numai prin harul lui Dumnezeu, prin credință. Auzirăm, că poruncile sunt spirituale. „Dar omul firesc nu primește cele ale Spiritului lui Dumnezeu; căci, pentru el, ele sunt o nebulie. Și nici nu le poate înțelege, pentru că ele trebuie judecate spiritual". — 1 Cor. 2, 14. De aceea, omul trebuie făcut, din firesc, spiritual, pentru ca să poată înțelege poruncile, să simtă iubire pentru ele, și să aibă putere, să le țină. Toată această schimbare a omului se săvîrșește prin renașterea, care se lucrează prin credința în Domnul Hristos, când omul se pocăiește, la auzirea Evangheliei harului lui Dumnezeu.

Din toate spusele de pînă aci rezultă clar următoarele:

Amîndouă acestea — și Legea morală a celor zece porunci, și harul — fiind expresii minunate ale caracterului lui Dumnezeu, există și au existat, de cînd există Dumnezeu, și vor exista mereu, cît timp va exista Dumnezeu: — adică în veci. Nici odată nu a fost un timp, cînd să nu existe Legea, și să nu existe harul. Și niciodată nu va fi un timp, cînd să nu existe Legea și să nu existe harul. Acestea două au existat și vor exista din veci și pînă în veci la Dumnezeu. Ele au existat și vor exista împreună, în vecii vecilor, fără să se excludă una pe alta, și fără să reprezinte un conflict între ele, sau o nepotrivire; ci — din contră: ele reprezintă cea mai frumoasă și mai admirabilă armonie, și anume, armonia care există în Dumnezeu și în Dumnezeire, — armonia care există în Sfînta Treime. Aceasta este armonia, care are drept efect minunat mîntuirea noastră de păcate; și aceasta este armonia, pe care o cîntă Psalmistul cînd zice:

„Au doară în veci Te vei minia Tu pe noi? În veci vei prelungi minia Ta? Au nu ne vei înviora iarăși, pentru ca poporul Tău să se bucure în Tine? Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta, și dă-ne mîntuirea Ta! Eu voi asculta, ce zice Dumnezeu, Domnul; căci El cuvîntează pace poporului Său și iubitorilor Lui; numai ei să nu se mai întoarcă la nebulina lor. Da, mîntuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca iarăși să locuiască mărirea în țara noastră. Bunătatea (îndurarea, mila) și adevărul (credincioșia, dreptatea) se întîlnesc. Dreptatea și pacea se sîrută". Ps. 85, 6-12.

ȘT. DEMETRESCU

Iubirea Lui ne atrage

Credincioșii luminați de Dubul Sfânt, au făcut experiența că, din moment ce este înțeleasă, iubirea lui Dumnezeu constituie o puternică atracție pentru sufletul omenesc, îndemnându-l spre o viață de ascultare și de temere de Dumnezeu.

În Rom. 2, 4. u. p. apostolul Pavel scrie astfel: „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”; iar în 2 Cor. 5, 14. p. p. el scrie: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge”!

Experiența aceasta o poate face oricine. Este de ajuns a cugeta la harul sau favoarea vieții și a sănătății. Mulți poate nu au cugetat niciodată la aceasta. Ei au socotit că este ceva natural a avea viață și a fi sănătos. Dar un proverb zice că: „Abia atunci este prețuită apa, când seacă fântina”; tot astfel stau lucrurile și cu existența noastră. Abia atunci prețuim sănătatea când ne îmbolnăvim; și abia atunci apreciem marea valoare a vieții, când ne găsim pe pragul morții.

Viața pe care noi o trăim, este darul lui Dumnezeu. „Tatăl nostru din ceruri este izvorul vieții, al înțelepciunii și al bucuriei. Gîndiți-vă în ce chip admirabil sînt toate adaptate pentru fericirea oamenilor și a tuturor viețuitoarelor. Soarele și ploaia care înveselesc și împospătează pămîntul; dealurile, văile și cîmpiile; uscatul și mările; toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului. Dumnezeu este Cel care îndestulează trebuințele zilnice ale tuturor făpturilor Sale.

Psalmistul exprimă foarte frumos ideea aceasta prin cuvintele: „Ochii tuturor, pe Tine Te așteaptă, și Tu le dai hrana la timpul cuvenit, deschizînd mîna Ta și săturînd dorința a tot ce este viu”. Ps. 145, 15. 16.

„Însăși urmările neascultării; spinii, pălămida, greutățile și ispitele, care fac viața plină de trudă și grije, alcătuiesc o parte din școala trebuincioasă în planul de mîntuire, întocmit de Dumnezeu pentru ridicarea omenirii din ruina produsă de păcat. Chiar după cădere, lumea nu prezintă numai tristețe și mizerie. În natură găsim lucruri vestitoare de speranță și mîngiere. Și pe spini cresc flori, iar rugul ghimpos este acoperit de trandafiri.”

„Dumnezeu este iubire”, stă scris pe fiecare boboc de floare, pe fiecare fir de iarbă. Pășărelele plăcute, făcînd să răsune aerul de cîntările lor înveselitoare, gingașele flori colorate în atîtea feluri, umplînd cuprinsul de parfumul lor neîntrecut; falnicii copaci ai pădurii, cu

Comitetul Unional A. Z. S. din U.R.S.S.

bogatul lor frunziș de un verde plin de viață: toate dau mărturie despre părinteasca și iubitoarea purtare de grije a Dumnezeului nostru și sînt dovadă despre dorința Lui de a ne face fericiți pe noi, copiii Săi.

„Dumnezeu a legat inimile noastre de Dînsul prin nenumărate dovezi ale iubirii Sale. El a căutat să ni se descopere nouă prin lucrurile naturii și prin cele mai intime și mai gingașe legături cunoscute inimii omenești. Și încă acestea oglindesc numai în mod necomplet marea Lui iubire către noi”.

Cu toate aceste dovezi de iubire, „Satana făcu pe oameni să socotească pe Dumnezeu drept o ființă a cărei însușire principală ar consta dintr-o dreptate aspră. El însuși fiind un Judecător sever și un creditor brutal și neînduplecat. El descrie pe Creator ca pe o persoană care pîndește cu ochii atenți și geloși greșelile și păcatele oamenilor, spre a aduce asupra lor mînie, pedeapsă și ruină.

„Însă, tocmai pentru a împrăști această umbră întunecoasă veni Isus între oameni, ca să descopere lumii nemărginita iubire a lui

Dumnezeu. Aceasta a fost lucrarea Sa. Faptele Sale erau dovadă despre misiunea Sa divină. Iubire, milă și multă compătimire se dădeau pe față în toate faptele vieții Sale. Inima Sa arăta multă simpatie fiilor oamenilor. El luă chip de om, tocmai ca să poată simți El însuși lipsurile omenești și să poată înțelege mai bine, nevoile oamenilor. Cei mai săraci și mai de jos, încă nu se fereau a se apropia de Dînsul. Chiar și copiii se simțeau atrași către El. Lor le plăcea îndeosebi să se urce pe genunchii Săi și să privească fața-I gînditoare, plină de iubire.

„Isus nu ascundea niciodată adevărul, dar îl spunea totdeauna în cuvinte iubitoare. În contactul Său cu oamenii, El arăta foarte mult tact și o deosebită și iubitoare atenție. Niciodată nu a bruscat pe cineva; niciodată nu a pricinuit suferințe nefolositoare vreunui suflet simțitor. El vorbea adevărul, dar totdeauna în iubire. El nu mustra și nu critica slăbiciunea omenească; mustra însă fățarnicia, fariseismul, necredința și nedreptatea; dar atunci, în ochii Săi erau lacrimi iar vocea Lui era mișcată cînd adresa muștrării cuiva. El plinse asupra Ierusalimului, cetatea cea iubită de Dînsul, care însă nu vru să-L primească, pe El, care era calea, adevărul și viața. Ei L-au lepădat pe El, Mîntuitorul, care le arăta așa de mare iubire și milă. Deși Se purta totdeauna cu demnitate divină, El dădea cea mai iubitoare atenție fiecăruia. În toți oamenii vedea suflete căzute, pentru a căror mîntuire și scăpare venise El.”

„Acesta este caracterul lui Hristos, așa cum a fost arătat în viața Sa. Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Din inima Tatălui, se revarsă asupra oamenilor torențele milei divine dovedită prin Hristos. Isus, Mîntuitorul cel foarte iubitor și milos, fu, Dumnezeu descoperit în corp.

„El, care cunoștea înălțimea și adîncimea iubirii lui Dumnezeu, numai El putea face cu-

noscut lumii iubirea aceasta. Apostolul Ioan, inspirat, privind înălțimea, adîncimea și lărgimea iubirii de Tată, a lui Dumnezeu, pentru lumea pierdută, fu cuprins de venerație și adorare. Negăsind cuvinte mai potrivite, ca să exprime mărimea, gingășia și cordialitatea acestei iubiri, el cheamă pe oameni să o privească și să o constate ei înșiși, zicînd: „Vedeți, ce fel de mare iubire ne-a dat nouă Tatăl, încît să fim numiți fii ai lui Dumnezeu“ ! (Ioan 3, 1.

„O astfel de iubire este fără seamăn; să fim numiți, noi, fii ai Creatorului cerurilor! O, ce măreață făgăduință! O, subiect vrednic de cea mai adîncă meditație! Dumnezeu, iubind ne-spuse de mult, o lume care nu L-a iubit deloc! Convingerea aceasta are asupra sufletului puterea de a-L cîștiga cu totul, căci iubirea divină cîștigă inima la supunere deplină față de voia lui Dumnezeu. Cu cît studiem mai mult caracterul lui Dumnezeu, în lumina jertfei de pe Golgota, cu atît vedem mai multă iubire, milă și iertare, amestecate cu dreptate și nepărtinire. Atunci înțelegem cu atît mai bine nenumăratele dovezi de nemărginită iubire și de mîngîietoare milă, întrecînd cu mult dorul și iubirea unei mame pentru copilul ei pierdut.”

Această iubire minunată a cîștigat inimile noastre pentru Dumnezeu, le-a atras cu putere spre El, dela Care primim toate binecuvîntările, bucuriile și mai pe sus de toate, fericita nădejde a vieții veșnice, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

Cu inimi recunoscătoare, în adorare și închinare smerită, zicem împreună cu apostolul Pavel: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru ?

A lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava prin Isus Hristos în vecii vecilor, amin!“ Rom. 8, 35. p. p. 39. u. p.; 16, 27.

Red.

Chemarea la lucrarea de pastor

Nimeni să nu considere că chemarea Domnului este o simplă închipuire, și că în epoca aceasta nimeni nu e pus deoparte pentru lucrarea specială de a învăța și a supraveghea biserica, deoarece însuși numele de „ambasadori” dat deservenților cultici în Noul Testament implică o chemare premergătoare la lucrarea lor. Oamenii care se declară ambasadori pentru Hristos, trebuie să simtă foarte solemn că Domnul le-a „încredințat” „cuvîntul împăcării” (2 Cor.5,18.19.)

Cum poate ști cineva că e chemat sau nu? E nevoie de călăuzire divină în privința aceasta, căci sute de oameni și-au greșit cariera și s-au poticnit de amvon, aducînd distrugerea comunităților pe unde au seroit. Mai bine ar fi ca cineva să cugete îndelung, dacă să pornească la lucrarea aceasta sau nu, decît să-și ocupe locul zadarnic. E necesar ca omul să se cerceteze pe sine și să se pună la probă în chip solemn, ca să fie convins că e chemat de Dumnezeu. Fîind sigur, mai întîi, că e mintuit, trebuie să se asigure apoi și că e chemat. E o stare tot atît de rea ca cineva să fie un preșios creștin și să nu fie pocăit, ca și aceea ca cineva să fie pastor și să n-aibă chemare. Sunt totuși cîteva metode exacte prin care el își poate pune la probă chemarea la lucrarea de pastor, dacă dorește serios lucrul acesta.

1. Primul semn al chemării cerești, este o dorință intensă, deplină stăpînitoare de a îndeplini lucrarea. Pentru ca să existe o adevărată chemare trebuie să existe o sete de neînlăturat și copleșitoare de a spune și altora ce a făcut Dumnezeu pentru propriile noastre suflete. E o stare oarecum asemănătoare, cu aceea pe care o are o pasăre cînd i-a venit timpul să scoată pui; ea mai curînd moare decît să-și părăsească cuibul.

„Nu intra în lucrarea de predicare, dacă poți scapa de ea”, i se spunea de către un om spiritual unui tînar care cerea sfat. Dacă cineva poate fi satisfăcut să fie redactor de ziare, băcan, agricultor, doctor sau avocat, în numele cerului și al pămîntului să se ducă pe calea aceea; el nu este omul în care sălășluiește Spiritul lui Dumnezeu în plinătatea lui, deoarece un om atît de plin de Dumnezeu se va scribi de orice ocupație afară de aceea pentru care adîncul sufletului sau tiniește. Dacă pe de altă parte poți spune că de fi s-ar da toate comorile lumii nu poți și nu îndrăznești să te consacrî unei alte cariere pentru a fi abătut de la predicarea Evangheliei lui Isus Hristos, atunci, poți avea încredere, dacă și alte lucruri sunt tot atît de satisfăcătoare, că ai semnele acestei apostolii. Noi trebuie să simțim că e un vai asupra noastră dacă nu predicăm Evanghelia; Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie ca un foc în oasele noastre, altminteri, dacă intrăm în lucrarea de păstorie, vom fi nefericiți în ea, nu vom fi în stare să suportăm acele întîmplări legate de ea care cer lepădare de sine, și nu vom fi de folos acelorora cărora le servim.

Fascinația pe care o dă postul de pastor este foarte puternică pentru mințile slabe, și deaceia eu stăruiesc hotărît pe lingă toți tinerii să nu confunde imaginația cu inspirația, și o preferință copilărească cu chemarea Spiritului Sfînt. Dacă cineva observă, dină cea mai serioasă examinare de sine, orice alt motiv în afară de gloria lui Dumnezeu și de binele sufletelor cînd umblă după episcopie, mai bine ar face să se dea îndată laoparte, deoarece pentru Domnul va fi o

scribă introducerea de cumpărători și vînzători în templul Său; introducerea oricărui lucru de natură mercenară chiar și în cel mai mic grad, va fi ca o muscă în vasul cu ulei, și-l va strica.

Dorința aceasta trebuie să ne însoțească fără încetare, ca o pasiune care suportă încercările cele mai grele, o dorință de care nu este cu puțință a scăpa, deși poate am încercat a o face; o dorință, de fapt, care crește tot mai puternic, cu trecerea anilor pînă cînd ajunge un dor, un imbold, o foame de a proclama Cuvîntul.

Dacă nu simții flacăra sfîntă eu vă rog; înapoiți-vă acasă și căutați să serviți lui Dumnezeu în adevărata voastră sferă; dar dacă într-adevăr „corbunii de ienuper” ard înăuntru, nu-i stingeți, așara, natural de cazul că alte considerațiuni de mare însemnătate v-ar arăta că dorința voastră nu e un foc din cer.

2. Al doilea, împreună cu dorința arzătoare de a devenit pastor, trebuie unite: abilitatea de a da învățătura și o oarecare măsură de calități necesare pentru oficiul de învățător public. Pentru ca un om să-și dovedească chemarea trebuie să treacă cu bine proba. Nu vreau să spun că de îndată ce un om se ridică să vorbească trebuie să fie la fel cu marii predicatori în ultimii lor ani. Mari oratori au fost la început slabi și au suferit înfrîngerii. Totuși, un om să nu considere că e chemat să predice, decît numai după ce a dovedit că poate vorbi. Dacă darul exprimării nu există de la început în oarecare măsură nu prea sunt semne că mai tirziu se poate dezuolta.

Trebuie deasemenea să se ia în considerare și aprecierea unor persoane care trăiesc în strînsă legătură cu Dumnezeu, și în cele mai multe cazuri, verdictul lor nu va fi greșit.

3. Pentru a se proba mai departe chemarea cuiva, după o mică exercitare a darurilor sale, de felul celor despre care am vorbit deja, el trebuie să constate că pe urma strădaniilor sale are loc o oarecare măsură de lucrare de convertire, sau altminteri poate trage concluzia că a făcut o greșeală, și că deci ar fi bine să se retragă pe cea mai bună cale cu puțință. Nu e de așteptat ca de la primul sau chiar de la al douăzecilea efort al său public să și fie stampilat ca un om cu succes; dar mi se pare că a pune deoparte pe cineva pentru lucrarea de pastor, însărcinarea lui or fi fără sigiliu cîta vreme n-au fost cîștigate suflete prin mijlocirea lui, la cunoașterea lui Isus. Un om nu e sigur de chemarea sa ca pastor, pînă nu se văd rezultatele.

4. E necesar totuși să facem un pas mai departe în studiul nostru. Voia Domnului cu privire la pastori se face cunoscut prin judecata însoțită de rugăciune a Bisericii Sale. E necesar, ca dovadă că aveți chemarea, ca predicarea voastră să fie acceptabilă pentru poporul lui Dumnezeu. De obicei Dumnezeu deschide căi de exprimare pentru aceia pe cari El îi cheamă în Numele Său. Cînd ne ridicăm să predicăm, spiritul nostru va fi judecat de adunare, și dacă este condamnat, sau dacă, așa cum se întîmplă mai ales, biserica nu e zidită, concluzia că nu suntem chemați de Dumnezeu nu poate fi pusă la îndoială. Biserica lui Dumnezeu are totdeauna nevoie de pastori vii; pentru ea un om este mai de preț decît aurul de Ofir. Pregătește-te pentru lucrare, și niciodată nu vei fi afară din lucrare.

Ce este Isus pentru tine?

La această întrebare găsim un răspuns minunat în cântarea cea frumoasă despre Prietenul nostru cel mai bun:

„Mai sus de cerul înstelat
Am un Prieten minunat.
E Domnul, Fiu lui Dumnezeu
Isus cel scump, El este-al meu!”

Cît de mult se schimbă viața noastră, cînd Isus devine Prietenul nostru! Deaceea exclamă și Psalmistul, plin de fericire:

„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?
Și pe pămînt nu-mi găsesc plăcerea în nimeni
decît în Tine”. Ps. 73, 25.

Acest dor, pe care-l purtăm în pieptul nostru nu va fi niciodată potolit, decît atunci, cînd îl vom avea pe Isus ca Prieten și Mintuitor al nostru personal.

Ca să ne putem da seama ce efect minunat are împrietenirea noastră cu Domnul Hristos, să ne oprim pentru cîteva clipe și să privim spre crucea de pe Golgota. Acolo sus s-a petrecut, între alte lucruri, un fapt deosebit de important, care stă pînă astăzi ca o mărturie vie despre influența puternică ce o exercită Isus în ființa acelor, care sunt gata să-L primească în viața lor.

Domnul Hristos a fost răstignit împreună cu doi tîlhari și Evanghelia ne spune următoarele:

„Unul din tîlharii răstigniți îl batjocorea și zicea: „Nu ești Tu Hristosul? Mintuește-Te pe Tine însuși, și mintuește-ne și pe noi!” Dar celalt l-a înfruntat, și i-a zis: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeaș osîndă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut niciun rău”. Și a zis lui Isus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Impărăția Ta!” Luca 23, 39-42.

Acest tîlhar muribund îl numea Domn pe Isus. Numai el singur din toată mulțimea recunoscu pe Domnul Isus ca Mintuitor al său. El a zărit un lucru pe care ceilalți nu l-au văzut. Timp de secole poporul lui Dumnezeu aducea zilnic miei nevinovați la Templu. Oamenii așezau mîinile lor pe capul jertfei, își mărturiseau păcatele și apoi mielul era junghiat ca tip al jertfei ispășitoare, care urma să fie adusă de Cel ce avea să vină. Și acum El era aici pentru a aduce jertfa cea mare. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”.

Numai tîlharul muribund a înțeles acest lucru. El a văzut împlinirea acestei făgăduințe către care arăta jertfirea unui miel fără cusur de către păcătoși, timp de patru mii de ani. El a recunoscut în Domnul Hristos pe Mielul lui

Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. El a văzut dincolo de crima cea îngrozitoare, comisă împotriva Celui Nevinovat, faptul atît de important, că Hristos purta păcatele noastre în propriul Său corp pe lemnul crucii. El a fost martorul chinurilor și agoniei omenești, de care avea și el parte; dar dincolo de toate acestea el a văzut ceea ce alții nu vedeau — înțelegerea cea mare între Tatăl și Fiul Său — prin care s-au luat măsuri pentru îndepărtarea păcatelor și s-a croit o cale de scăpare pentru oamenii păcătoși. El a văzut cum Mintuitorul împăca pe omul păcătos cu Dumnezeu, deschizînd calea spre veșnica Sa Impărăție.

Viața spirituală a acestui suflet a atins o treaptă înaltă. El a văzut frumusețea sfințeniei Domnului Isus. „Omul acesta n-a făcut niciun rău”, mărturisește el. Tribunalul condamnase pe Domnul Isus. Marele preot îl insultase. Irod își bătuse joc de El. Prietenii Săi îl parăsiseră. Insa această minte patrunzătoare, acest suflet trezit, acest om, a cărui gură ar fi putut să fie închisă printr-o lovitură nemiloasă din partea unui soldat roman, va răsturna judecata tuturora și — ea și cum ar purta el haina de judecător — declară: „Omul acesta n-a făcut niciun rău!”

Cînd un om a progresat atît de mult, încît a ajuns să vadă sfințenia Domnului Isus, atunci nu mai este departe de Impărăția lui Dumnezeu. Și astfel îl vedem cum se întoarce dela tovarășul său de fapte rele și, îndreptîndu-se către Domnul Isus, — deși vede picăturile de sînge ieșind din mîinile și picioarele Sale pironite — totuși li adresează cea mai cutezătoare și triumfătoare rugăminte, pe care a rostit-o vreodată un păcătos: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Impărăția Ta!”

O, tu, cel dintîi creștin! Tu, cugetător adinc! Ce ai văzut?... Tu ai văzut pe Domnul tău în jertfa de pe cruce, așa cum noi toți ne-am străduit să-L vedem de atunci încoace. Tu ai văzut Impărăția dincolo de cruce, pe care n-a văzut-o atunci niciun om afară de tine. Tu ți-ai dat seama de sublima fericire care nu constă într-o salvare momentană, nu în faptul de a fi luat jos de pe cruce pentru a trăi mai departe viața cea veche, ci de a rămîne lingă El și a trăi împreună cu Domnul Isus, spre a face parte odată din ceata mîntuiților. Tu ai văzut siguranța vieții după moarte și ai împințat fără frică umbrele morții, fiind convins că după aceea urmează lumina vieții. Tu ai știut că **unde-i Isus, acolo-i cerul.**

Aici trebuie să ajungem și noi, și anume: să ne dăm seama, că adevărata fericire a cre-

(continuare la pag. 13)

PACEA, BUNUL POPOARELOR!

Poate că niciodată mai înainte, omenirea nu a apreciat mai mult decât în zilele noastre, binefacerile păcii! Niciodată nu s-a vorbit, nu s-a conferențiat mai mult decât în zilele noastre, despre imensa valoare a păcii! Și aceasta tocmai pentru că, niciodată mai înainte, omenirea nu a fost mai teribil amenințată decât acum prin descoperirile epocale, atomice, pe care unii vor să le întrebuințeze pentru distrugere.

Omenirea a trăit în cel de al doilea război mondial, îngrozitoarele efecte ale folosirii bombelor atomice, în Japonia la Nagasaki și Hiroșima. Atât distrugerile de moment cât și radiațiunile după aceea, au făcut sute de mii de victime. S-a văzut atunci, ce primejdii amenință lumea, și la ce cataclism ne putem aștepta, în ipoteza folosirii acestor descoperiri distrugătoare într-un al treilea război mondial.

De aceea, cu viziunea clară a marelui primejdii, omenii de bine din toate țările și din toate continentele, s-au ridicat cu hotărâre și cu dirzenie, cerind să se găsească neapărat mijloace pentru rezolvarea diferendelor sau neînțelegerilor între popoare. Să se facă orice încercări, și să se caute orice posibilități, numai să se salveze pacea. Iar forțele energiei atomice să fie folosite numai în scopuri pașnice și pentru progresul omenirii.

Omenirea are clar intuiția valorii păcii și ororii războiului.

Valorile materiale, economice, de artă și spirituale ale omenirii adunate de-a lungul veacurilor cu strădania de neînchipuit, ar fi spulberate într-o clipă, pentru a nu mai fi înlocuite niciodată. Mersul normal al vieții s-ar deranja pentru vreme îndelungată. Și viața însăși, acest bun atât de valoros și de neînlocuit, ar fi iremediabil distrus. Și, dacă celelalte bunuri sînt greu de refăcut și recuperat, acest bun, — viața — este cu atât mai imposibil de salvat, de readus la existență.

Mamele din toată lumea cu profundul lor simț matern, de protejare a odraslelor lor, simbol al continuității vieții și societății, s-au ridicat cu vehemență și au protestat cu hotărâre și dirzenie împotriva planurilor războinice și de folosire a nemaiapomenitelor mijloace de distrugere cunoscute și a celor ce nu se cunosc încă! Pentru vremurile noastre, ca o făgăduință mîngietoare pentru noi, Cuvîntul lui Dumnezeu, ne vorbește că Bunul Dumnezeu a și luat măsuri pentru menținerea păcii, în vederea săvîrșirii sfintei Sale lucrări. Ingeri puternici au fost rinduiți pentru a ține

în frîu vînturile, (Apoc.7,1) care în profeție însemnează frămîntări și războaie, spre a nu împiedica aducerea la îndeplinire a mărețelor planuri ale Bunului Dumnezeu!

Acești soli nevăzuți ai lui Dumnezeu, merg în sălile de Consilii ale lumii, și influențează pe conducătorii ei să ia hotărîri spre pace. Îndeamnă, de asemenea, pe alții să se organizeze și să depună serioase strădanii pentru zădărnicierea planurilor distrugătoare. De asemenea ei dau inspirații, ca aceste energii nebanuite să fie folosite pentru înlesniri de viață, pentru prosperitatea, înaintarea și bunăstarea oamenilor.

Profetul Isaia, în legătură cu minunatele planuri ale Bunului Dumnezeu, scria următoarele cuvinte din partea Domnului: „Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul. Ci, cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre, și gîndurile Mele față de gîndurile voastre”. Is. 55,8,9. Ce fel de gînduri erau acestea, ne spune și profetul Ieremia: „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi zice Domnul, — gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. Ier. 29,11.

În cartea prorocului Isaia, găsim următoarea afirmațiune în legătură cu scopul aducerii la existență a pămîntului: „Dumnezeu, care a întocmit pămîntul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit!” Is. 45,18 u.p.

Oricine poate ușor înțelege că cei ce vor distrugerea pămîntului sînt contra voinței Creatorului care a dorit să vadă pe el ființe vii, care să se bucure de viața pe care El le-a acordat-o și care este atât de dorită. Viața și pacea constituiesc cu adevărat cel mai de seamă bun al popoarelor. Acest bun, noi credem că-l avem de la Dumnezeu. (Fapt.17,28). Și mai credem că Bunul Dumnezeu dorește ca această viață, trăită în temere de El și cu credință, s-o prelungească în veșnicie! (Ioan 3,16).

Iar pentru ca în timpul vieții acesteia să avem deplină pace, sîntem îndemnați la ascultare și păzirea poruncilor Lui. (Is48,18). Și dacă El ne va da pacea nimeni nu va putea s-o turbure! (Iov.34,29 pp.)

Să ne arătăm deci recunoscători pentru acest dar minunat, pacea — prin care se ocrotește viața, ca pacea să domnească în inimi, în familii, în Biserică, în țara noastră și în lumea întreagă.

GH. GRAUR

PACEA, bunul popoarelor

*Cit de dorită-i! Cit ne place
Mult binefăcătoarea: PACE!
Sub scutul ei ocrotitor
Plugaru-și ară-al său ogor
Și-apoi, în brazdă aruncat,
Se-nalță griul lîspicat,
Iar cînd e copt îndeajuns,
În pace-i secerat și-i strîns,
El, elementul hrănitor,
Pentru poporul muncitor!*

*De PACE-i insetată firea!
Căci ea-i acordă ocrotirea!
În pace-n tril, privighetoarea,
Și-nalță, măestrit, cîntarea!
În pace, luna-n reverie,
Aduce-n suflet poezie!
În pace poți cînta psaltirea,
Și tot în pace, proslăvirea,
O înălțăm și tu, și eu,
Spre lauda lui Dumnezeu!*

*De-aceea, inima-mi vibrează,
Și cînt de pace intonează
Un bucuros și vesel cînt.
Spre preamărirea Celui Sfînt,
Că, PACE, ține pe pămînt
Prin voia Sa și-al Său Cuvînt!
Îl preamăresc pe Creator,
Și-n umilință Îl implor,
Spre a păstra și-n viitor,
PACEA: bunul popoarelor!*

GH. GRAUR

Neuitata zi: 23 August 1944

Psalmistul David, pe care Scriptura inspirată de Duhul Sfânt, îl numește „om după inima lui Dumnezeu“, (Fapte 13, 22) dă îndemnul atît pentru sine cît și pentru orice credincios, în cuvintele: „Binecuvîntează suflete pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui.“ Ps. 103, 2.

După ce arată în versetul 3, că prima și cea mai de seamă dintre binefaceri constă în iertarea tuturor fărădelegilor noastre, în asigurarea acordării harului Său nemeritat de noi, psalmistul prezintă în versetul 6 o altă binefacere din partea Domnului, prin cuvintele: „Domnul face dreptate și judecată tuturor celor asupriți!“

Și într-adevăr, deși sîntem la a 12-a aniversare a însemnatei zile de 23 August, totuși, cele petrecute în trecutele guvernări sînt proaspete în mintea noastră. Asupririle nu se uită ușor.

Imi aduc aminte că în vremea aceea deserveam ca pastor, comunitatea din str. Popa Tatu. Intr-o zi s-au prezentat cîțiva reprezentanți ai autorității de atunci și au aplicat sigiliul cu ceară roșie la ușa dela intrare. Au încheiat un proces verbal și au plecat. După un timp au revenit, au desigilat ușa și au pus o firmă la poartă: „Teatru de păpuși“, iar înăuntru au amenajat-o pentru acest scop. Au intrat în locuința mea și au măsurat-o. Mi-au vorbit aspru și amenințător. N-au găsit-o corespunzătoare căci era prea mică pentru destinația pe care voiau să i-o dea. Astfel de procedee s-au produs, pretutindeni în țară.

Situația noastră era grea înainte de 23 August 1944. Desființați prin lege, urmăriți cu înverșunare, cu comunitățile închise și sigilate, mii de credincioși purtați pe drumuri din post în post, bruscați și brutalizați în diferite feluri, deferiți judecării și condamnați la ani grei de închisoare: toate acestea făceau să fie auzite cuvintele din Apocalips 6, 10: „Pînă cînd Stăpîne. Tu, care ești sfînt și adevărat, zăbovești să judeci?“!

Dar Cel ce nu doarme și nu dormitează, nu lasă să fim cercați peste puterile noastre, ci odată cu cercarea, pregătește și mijlocul de a ieși din ea. Așa s-au petrecut lucrurile și la 23 August 1944.

Bunul Dumnezeu ne-a redat libertatea de a ne închina Lui, potrivit conștiinței noastre luminate de Cuvîntul lui Dumnezeu.

După 23 August 1944, adunările au fost declarate libere, credincioșii s-au putut aduna de îndată și serviciile divine au putut fi oficiate fără nicio opreliște!

Cine poate descrie bucuria, mulțumirea și fericirea credincioșilor, că puteau iarăși să

adore pe Dumnezeu, să-I cînte și să-I servească potrivit cu credința lor?

Multe și călduroase au fost rugăciunile de mulțumire ce s-au înălțat către Bunul Dumnezeu, pentru a binecuvînta înaltele autorități care s-au arătat înțelegătoare și binevoitoare, așa încît ne-au acordat deplină libertate de manifestare și cult.

Astăzi, toate comunitățile, sînt deschise, toate serviciile divine se aduc la îndeplinire, toți deserventii noștri cultici își îndeplinesc lucrarea lor în toată libertatea.

În vremea cînd credincioșii erau tratați așa cum se descrie mai sus, se întilneau în închisoare cu alți tovarăși de suferință: muncitorii. Aceștia sufereau pentru faptul că cereau un tratament mai omenos și dreptate socială. În timpul suferinței lor, își îndreptau speranțele de salvare spre țara în care se înfăptuia deja reforme sociale avansate, spre Uniunea Sovietică, în care poporul muncitor se bucura deja de cea mai deplină dreptate socială.

Și într-adevăr, odată eliberați cei ce sufereau pentru convingerile lor sociale, au căpătat libertate și credincioșii, care suferiseră pentru convingerile religioase.

Astfel s-a înfăptuit marele 23 August, dela care se împlinesc acum 12 ani!

Deaceea să ne unim împreună cu apostolul Pavel care zice: „Vă îndemn înainte de toate să faceți rugăciuni pentru toți cei ce sînt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine plăcut înaintea lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru!“.

Niciodată nu trebuie să uităm binefacerile și izbăvirile lui Dumnezeu, ci să ne arătăm totdeauna mulțumitori! Să laudăm pe Bunul Dumnezeu pentru ajutorul Său și să ne rugăm pentru pacea țării în care trăim, ca și pentru pacea lumii întregi. **Red.**

Ce este Isus pentru tine?

(urmare de la pag. 11)

dinciosului nu constă într-o salvare momentană, ci de a rămîne lingă El și a trăi împreună cu Domnul Isus, Prietenul nostru cel mai bun.

Și acum să ne întoarcem la întrebarea noastră de la început: Ce este Isus pentru tine?

Este Isus Prietenul tău cel mai bun și mai scump?... Ai încredințat soarta ta în mina Lui, care a fost străpunsă pentru tine pe lemnul crucii?

Dacă ai făcut lucrul acesta, atunci Domnul îți dă asigurarea prin Cuvîntul Său:

„El îți va da tot ce-ți dorește inima!“ Ps. 37, 4.

GH. PROKSCH

"Cîntați Domnului"

„Clipe
de meditație
împreună
cu
psalmistul”

Ps. 1-2, UNSUL DOMNULUI.

Dacă Ps.1, slăvește binecuvîntarea unei vieți de meditație creștină, atunci Ps.2, întregeste acest gând, arătînd că marele scop al meditației asupra Legii lui Dumnezeu, este de a ne învăța a ne pune încrederea noastră în Fiul lui Dumnezeu. „Binecuvîntați sunt toți cei care se încred în Tine”.

Pe cînd Ps.1, începe cu o fericire, Ps.2, sfîrșește cu o fericire. Ambele, fiind o pregustare a celor rostite pe muntele fericirilor.

Acest psalm sublim (Ps. 2,) se împarte în două părți, fiecare din ele la rîndu-le împărțindu-se în cîte două mici părți. Prima parte (vers. 1-6), prezintă un tablou dramatic al celor ce au nesocotit pe Cel ce conduce Universul și a Unsului Său (vers. 1-3), urmat apoi prin contrast, de prezentarea tabloului în care este înălțată atitudinea lui Iehova față de această situație, cum și decretul ceresc prin care Mesia este întronat ca Împărat al Sionului. (Vers. 4-6).

Partea a doua, (vers. 7, 12), prezintă pe singurul născut al Tatălui, privind înapoi în imensitatea imperceptibilă de noi a eternității, repelind decretul Tatălui prin care El este numit stăpînul de drept al pămîntului în totalitatea lui (vers. 7-9) și apoi (vers. 10-12.) face apel la o suferință de bună voie față de Dumnezeu. Mesagiul acesta sună astfel: „Astăzi dacă îi auziți glasul, nu vă împietriți inima”. Ps. 95, 7-8.

Astfel, încă de la început, Fiul lui Dumnezeu este înălțat în acest psalm ca fiind Mesia, Hristos, singurul prin care noi putem obține mîntuirea. „In nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. (Fapte 4,12).

„Binecuvîntați sunt toți cei ce-și pun încrederea lor în El”, toți, din toate veacurile, de oriunde, de orice rasă și de orice culoare, sănătos sau bolnav, în suferință sau necaz, în belșug

sau strîmtoare, da: „Binecuvîntați sunt toți cei ce-și pun încrederea lor în El”. „Și-l veți pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. (Mat. 1,21).

Ps. 3, BINECUVINTAREA NOPTII.

În acest psalm, ne sînt prezentate două tablouri succesive, reprezentînd sufletul devotat; unul la sfîrșitul unei lungi zile de trudă (vers.1-5 pr.p.), iar altul la venirea zorilor dimineții (vers.5.u.p.8.)

Dupa binecuvîntarea unei nopți de odihnă, necazurile strînse pînă la sosirea serii, lasă locul unei păci depline și trimfului dimineții. Notați că nu există nici un răspuns prompt la cererea sa. Ci numai asigurarea plină de pace a dragostei lui Dumnezeu, cum și încrederea nezdruincată în ocrotirea Sa, încredere ce vine ca un răspuns, și el își pleacă liniștit capul și doarme în siguranță. Singura dovadă a ocrotirii dumnezeiești, este faptul că „într-o astfel de noapte înfricoșătoare, el se culcă și doarme liniștit”. Acesta este efectul pe care îl are încrederea în Dumnezeu asupra creștinului în timp de strîmtoare.

Dar dimineața? El se scolă sănătos „în brațele lui Dumnezeu”, pentru că El l-a ocrotit. Adîncul lui descărajare s-a transformat într-o neînfrîcată victorie. De unde această schimbare de seara pînă dimineața? Aceasta este binecuvîntarea nopții, revărsată asupra copiilor lui Dumnezeu, care, plini de încredere îi predau totul Lui care nu doarme; căci, „Cel ce te păzește nu va dormi. Iată că nu dormitează nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel”. (Ps. 121,5).

Psalmul 3, devine și mai însemnat, atunci cînd știm că el a fost scris în condiții destul de descurajatoare. David — tată și rege — prigonit de fiul său

CÎNTAȚI

Se-ntind cît vezi cu ochii coline însoțite
Și ciripit de păsări răsuna-n cînt curat,
Un murmur de izvoare pe drumuri nesfîrșite
Se-aude ca o rugă plăcută pe-nselat.

În roua dimineții, pe-ntinsul de verdeață
Păștori cu oi în turme pașesc neîncetat,
Iar printre culmi se-nalță în drumul său spre viață,

Un soare blind, izvorul vieții neseacă.

Printre păștori-i-un tinăr cu bucle revărsate,
Cu ochi ca smaraldul și chipul zimbitor,
El harța-și acordează și sunete bogate
Se-nalță-n imn de slavă Cerescului Păștor.

Se oglindește-n cîntu-i a cerului mărire
Ce-a ocrotit viața-i și turma an de an,
Belșugul fîră margini, cuprîns-n-acele fire
De galben griu ce-n valuri se unduiesc în lan.

El noaptea descifrează a stelelor cărare,
Și-n fulgere el vede ades un slujitor,
Cu păr bălai și-i tinăr, dar cînt-a Lui lucrare,
În melodii plăcute și calde de păstor

Și-atunci cînd bubuitul de tunete răsună
El cîntul și-l înalță spre ceruri tot mereu.
Pe plaiurile mîndre acorduri se adună.
Și arc-n Psalmi de rugă, mai sus spre Dumnezeu.

Și azi a lui comoră de cîntece e vie,
În inimi, ce ca harțe, să cînte-n vers bogat,
Ca el lăsați cîntarea în inimi să invie!
Cîntați ca David astăzi, căci cerul ne-a salvat.

D POPA-TICU

pe care-l iubea, față de care s-a purtat cu o indulgență și o încredere mare, părăsit și prigonit de acei supuși de care fusese legat prin legături trainice de onoare și loialitate, judeca din fața lui Absalom ca să-și scape viața. Dar în această oră de tristă amin-tire, el putu să cînte cuvintele psalmului nostru. (Citește 2 Sam. cap. 13-19, spre a avea un tablou complet al celor întimplate).

Va face oare Dumnezeu mai puțin pentru tine? O,

PAGINA MUZICII BISERICEȘTI

IMPORTANȚA MUZICII

Unul dintre factorii de cea mai mare importanță în serviciile divine, este și muzica. Un adevărat serviciu divin fără folosirea muzicii nu este de conceput, căci ar fi un serviciu divin, căruia îi lipsește acel mijloc, prin care adevărul și solia se pot înscri în inima ascultătorilor. Un lucru trebuie știut și anume, că muzica face de multe ori lucrarea pe care nu o poate îndeplini adesea o predică sau chiar o rugăciune. De aici reiese clar, că muzica face parte din serviciul divin și stă pe aceeași treaptă cu rugăciunea așa cum ne spune și Spiritul Profetic: „Ca o parte a serviciului religios, cîntarea este tot atât de mult o parte a cultului ca și rugăciunea“.

Influența muzicii este hotărîtoare. Muzica alcătuiește o comoară de mare valoare spirituală, cînd este folosită așa cum trebuie. De fapt puterea ei asupra unei adunări este aproape cu neputință de exprimat. Din timpuri vechi ea a fost un puternic factor în ce privește formarea și alcătuirea închinării și adorării. Muzica conduce pe oameni la acțiuni unite. Ea face pe cetățeni să-și iubească patria pînă la sacrificiu. Muzica, după felul ei, poate să trezească sau să liniștească simțimintele inimii omenești. În legătură cu serviciul divin, ea dă naștere la consacrare și meditație spirituală și trezește dorința de a lăuda și preamări pe Dumnezeu. Multe adunări sînt ridicate dintr-o stare de toropeală, de încercări și necazuri, datorită muzicii religioase. Credința și curajul sînt puternic întărite cînd o sută de inși, bărbați și femei își ridică vocea spre a cînta. Efectul puternic al cîntării lui Luther „Cetate tare! Dumnezeu, și armă apărătoare...“

dacă strigi la Dumnezeu în sinceritate și apoi îți pleci capul să te culci liniștit. El va schimba dznădeidea nopții, într-o dimineață a bucuriei și va umple inima ta așa încît să poți cînta ca și David: „La Domnul este scăparea. Binecuvîntarea Ta să fie peste poporul Tău“. Ps. 3.8.

După C. W.
Trad. de D. P.

ne este cunoscut; această cîntare a avut efectul de a uni mîile de oameni în jurul unei cauze mărețe și a face din niște oameni slabi și șovăielnici, niște bărbați puternici și statornici.

Muzica este un dar cereș. La crearea omului „stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“. (Iov 38.7) Și după căderea omului în păcat, Dumnezeu, din iubire față de om, nu l-a lipsit de acest dar frumos al cîntării, știind că acest dar va lega pe om de El și de căminul pierdut și îi va îndrepta gîndurile și privirea către cele cerești, către cele veșnice. El a știut, că muzica va fi ca un balsam pentru sufletul omului pentru a-l încuraja, pentru a-l stimula și pentru a-i da ocazie de a-și exprima totodată și bucuria și recunoștința față de Creatorul său. Așară de aceasta, cîntarea are adesea acelaș efect cum au și lacrimile pentru omul întristat, suferind sau plin de bucurie. Cîntarea îl ușurează, îl descarcă, îl eliberează de tot ce-l apasă și îi dă posibilitatea de a-și exprima simțimintele, de a-și regăsi bucuria de a trăi. Această experiență au făcut-o mulți oameni încă din vechime, și cîntînd au primit din nou curaj și încredere în ajutorul lui Dumnezeu Ps. 42.8 Cîte suflete nu au fost din nou încurajate, printr-o cîntare care vorbea despre bucuria revederii, atunci cînd au trebuit să-și ia rămas bun și să se despartă de iubii lor în fața morții? De asemenea găsim în Sf. Scriptura îndemnul de a cînta și cînd suntem într-o dispoziție plîcută. (Iac. 5.13) Și este spre binele nostru și spre lauda Domnului de a urma acest sfat.

Prelucrare de O. H.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Despre rîurile și pîraiele amintite în V. Testament

Rîul Jordan este singurul rîu veritabil din Palestina. Dar cu toate acestea vom numi rîuri și alte ape curgătoare. Jordanul e cel mai mic dintre rîurile descrise în Vechiul Testament, și își datorește faima nu atât prin el însuși, cît prin legătura pe care o are cu istoria Bibliei. El izvorăște de la granița de nord a Palestinei și curge spre sud pe o distanță de 320 km., incluzînd toate cotiturile de la Marea Moartă. Izvorul lui principal este la picioarele muntelui Hermon. Se împarte în trei secțiuni: 1. De la izvor pînă la apele Meromului, pe o distanță de 65 km.; 2. De la Merom la Marea Galileii, pe o distanță de 25 km.; 3. De la Marea Galileii la Marea Moartă, pe o distanță de aproape 200 km. Cuvîntul „Jordan“ înseamnă „coborîtor“, din cauză că apele Meromului pînă la Marea Moartă curg foarte repede în jos spre Mare. Acest șanț adînc e numit de Arabi „El Ghor“ — „Adîncitură“; și de fapt e cea mai adîncă scobitură de pe suprafața pămîntului. În timpurile de demult, acest șanț forma un lac.

La răsărit de Iordan sînt trei pîraie principale. Pîraiele Palestinei Răsăritene.

1. Arnon (astăzi Moheb) pîriul principal al Moabului. A fost primul pîriu peste care au trecut copiii lui Israel pe cînd veneau din pustiu din sud, spre țărîmul răsăritean al Iordanului, intrînd în Țara Fagăduinții. La un punct ceva mai sus de Arnon, s-au luptat cu Iahaz, au învins pe Sihon, regele Hesbonului, și pe regele Amonitilor. (Num. 21.11.)

Arnon izvoarește de la marginea deșertului și curge spre vest, tînd o cale adîncă prin conformații stîlcoase și se varsă în Marea Moartă cam pe la mijlocul țărîmului ei de răsărit. În punctul în care vechiul drum de la nord la sud străbătea Moabul, rîul Arnon are o adîncime de aproape un kilometru și o lățime de mai bine de doi km. și jumătate. Aceasta e cea mai mare și mai pitorească despăcitură muntoasă din toată Palestina. Țărîmul, cu straturi împetritate de roșu, alb, cenușiu și galben, e aproape perpendicular. Această des-

picătură a împărțit și a slăbit întotdeauna Moabul din punct de vedere politic și militar.

2. Iabok (astăzi: Zerka), e riul principal din Galaad, în partea de răsărit a Palestinei centrale. Cursul lui face un mare arc de cerc asemenea unui semn de întrebare, cu fața întoarsă. Izvorește în sudul Galaadului, nu departe de Moab, la distanță de 25 km. de Iordan, și curge la început spre est, se întoarce apoi spre nord-est și nord, pe urmă formînd un cerc, se întoarce spre vest și se varsă în Iordan, cam la mijlocul drumului dintre Marea Galileii și Marea Moartă. În câteva locuri, valea lui are o adîncime de aproape un kilometru, adică mai jos de nivelul platoului. În cursul său înconjoară piscul cel mai înalt al munților Galaadului și care are cam 1.200 m. Din vârful acestui pisc se poate vedea priveliștea minunată a Galaadului, care e „asemenea unui covor pestriț”.

3. Hiermaxul (astăzi: Yarmuk) e cel mai mare dintre toate rîurile din partea de răsărit a Iordanului. Apele lui, și ale multilor lui afluenți, udă cîmpurile întinse și roditoare a Haranului care se întinde la răsăritul Mării Galileii. Asemenea celorlalte rîuri de la răsăritul Iordanului, Yarmukul e tot așa de cald ca și Valea Iordanului, pe malurile lui crescînd leandri frumosi, palmieri, și smochini, în timp ce pe platou cresc copaci de o climă mai rece, ca brazi și stejari. „Varietatea stîncilor calcaroase și a rocilor vulcanice, de pe marginile lui, face să apară una dintre cele mai sălbatice și mai pitorești văi din Palestina”.

Rîurile din Vestul Iordanului. Șirul central, al munților, trimite în jos o mulțime de rîuri, mici și mari, în partea de est spre Iordan și în partea de vest spre Mediterana. Dintre cele care se varsă în Iordan, amintim următoarele trei:

1. Farahul. Se crede că sînt „apele lui Enon” (Ioan 3,23), unde „se aflau multe ape” pentru botezul lui Ioan. Izvorește aproape de Sichem (astăzi: Nablus) și curge spre sud-est în Iordan. În valea lui, primăvara e lungă și frumoasă.

2. Rîul Cherit (1 Regi 17,3) e probabil micul riu care izvorăște aproape de Bethel și se varsă în Iordan, aproape de Ierihon, prin Wady Kelt. Aci se crede că Ilie a fost hrănit de corbi.

3. Rîul Chedron izvorăște chiar la nordul Ierusalimului, curgînd pe lingă cetate, între muntele Moria și muntele Maslinilor, de la nord la sud pînă la un punct, la sudul cetății, unde se întoarce și curge spre sud-est prin fîntul sălbatice al Iudeei și varsă în Marea Moartă.

Rîurile care curg spre vest în Mediterană.

Amintim două:

1. Rîul Leontes, izvorește aproape de Balbec în Valea Coele-Siriei, între munții Libanului. Curge spre sud și apoi se întoarce spre vest vîrsîndu-se în Mediterană aproape de Tir. La întoarcerea lui spre vest, formează granița de nord a Galileii.

2. Chisonul „acel riu vechi” (Jud.5,21) izvorăște în partea de sud a Cîmpiei Ezdrailonului și curge spre nord-vest în Mediterană, în apropierea Carmelului.

După E. G.

CUVINTE DE AUR

- Adevăratul înțelept invață de la toată lumea.
- De n-ar exista neplăcerile, am nesocoti valoarea plăcerilor.
- Invidia nu este decît ură față de superioritatea altuia.
- Fii o lampă în cămărușă, dacă nu poți fi o stea pe cer.
- Nu apuca lupul de coadă, dar dacă ai făcut-o, nu-i mai da drumul.
- Cînd ai puține dorinți, ai puține lipsuri.
- Arta constă în a exprima mult prin cuvinte puține.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți”, din revista nr. 5 — mai

1. Unul dintre cei răstigniți împreună cu Isus. — Luca 23,42.
2. Iona. — Cap. 2,1-10.
3. Matei 9,9-11; Levi, Luca 3,27-32; Simon, Luca 7,36-37, Lazăr, etc. etc.
4. Această întrebare sună așa: „Unde stă scris că un om n-a mîncat optzeci de zile”. Răspunsul este următorul: Moise, Deut. 9,9,18.
5. A treia Epistolă a lui Ioan.
6. Eglon. — Jud. 3,3,17.
7. Iacov. — Gen. 32,29. Manoah — Jud. 13,17,18.
8. Levitul. — Jud. 17,10-12.
9. Zacheu. — Luca 19,1-10.

CUNOAȘTEȚI

1. Unde a mijlocit unul, pentru trei persoane, care de altfel îl condamnase mai întîi?
2. Unde găsim într-un singur verset amintite mai multe feluri de păsări, prin care poporul lui Dumnezeu este dat de rușine?
3. Cari doi domnitori, purtînd acelaș nume, au căutat pe Isus, amîndoi însă nutrînd intenții rele?
4. Cu ce ocazie a fost purtat focul în vase de băut?
5. Care bărbat evlavios — bazîndu-se pe propria sa părere — a dat mai întîi îndemnul pentru începerea unei lucrări, pe care, mai tîrziu, a trebuit să o interzică, pe baza poruncii lui Dumnezeu?
6. Unde este vorba de un om cu o călimară la briu și unde se amintește de cerneală și condei?
8. Cărui oameni a trimis Dumnezeu vorbă, că nu dorește să fie întebat de ei?
9. Cine a uitat să deschidă poarta în fața unui oaspete, din cauza bucuriei celei mari, pe care o simțise?
10. Cine a pus mai întîi averea sa și apoi pe sine însuși în slujba Evangheliei?

NECROLOG

Cu adîncă durere anunțăm încetarea din viață a frațelui Pop Iacob, de fel din Comuna Idicel de Sus, satul Idicel Pădure, raionul Reghin, regiunea Autonomă Maghiară, în vîrstă de 22 ani, absolvent al Seminarului Teologic A.Z.S. promoția 1955/1956.

Dînsul fusese repartizat ca misionar pentru districtul Simleul Silvaniei, regiunea Orădeu.